

PRZENAŻNACZYĆ (4) *vb pf*

3 sg m *praet* przenażnaczył (4).

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Wyznaczyć wcześniej lub z góry, przeznaczyć (zawsze o Bogu); praedestinare Vulg [kogo, co] (4) : A ktore przenażnaczył/ ty też wezwał: á ktore wezwał/ ty też vspráwiedliwił: á ktore vspráwiedliwił/ ty też vwielbił. WujNT Rom 8/30.

przenażnaczyć ku komu (1): WujNT Eph 1/5 cf przenażnaczyć ku czemu.

przenażnaczyć ku czemu (2): Który nas przenażnaczył ku przyśpołobieniu zá fyny/ przez Iefuśá Chriśtuśá/ ku sobie WujNT Eph 1/5. Cf Zwrot.

Ze zdaniem dopełnieniowym nawiązującym do dopełnienia bliższego (1): Abowiem ktore on przeżyźrzał/ te też przenażnaczył/ áby byli podobni obrázowi Syná iego WujNT Rom 8/29.

Zwrot: »przenażnaczyć przed wieki [ku czemu]« (1): ále powiedamy mądrość Bożą w tájemnicy/ onę zákrytą/ którą Bog przenażnaczył przed wieki [praedestinavit Deus ante saecula] ku chwale náłzey. WujNT 1.Cor 2/7.

Synonim: wybrać.

Formacje współrdzenne cf ZNACZYĆ.

Cf PRZENAŻNACZONY